

března 1927 a 6. listopadu 1927 povolena exekuce k vydobytí 10.378 Kč jako části nákladů na opravy, soud první stolice vyhověl. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rozsudkem ze dne 26. března 1927, o němž se jako o exekuční titul opírá návrh dovolacího rekurenta na povolení exekuce k vydobytí 10.738 Kč, nebyl žalovaný Karel E. kromě útrat sporu odsouzen k placení dovolacímu rekurentu, zejména nebyl odsouzen k zaplacení vymáhaného peníze, nýbrž byl jen uznán povinným provést na budovách statku propachtovaného dovolacímu rekurentu opravy v rozsudku blíže vyjmenované. Usnesením ze dne 6. listopadu 1927, na něž se dovolací rekurent jako na druhý, další exekuční titul pro návrh na exekuci pro řečený peníz odvolává, nebylo rovněž kromě útrat uloženo povinnému placení, nýbrž byl jen dovolací rekurent podle § 353 ex. ř. zmocněn, by na účet povinného provedl opravy, k nimž byl tento rozsudkem odsouzen. Od návrhu na složení zálohy podle § 353 druhý odstavec ex. ř. dovolací rekurent upustil a tak ani z důvodu zálohy není v usnesení Karlu E-ovi uloženo placení. Podle toho ani rozsudek ze dne 26. března 1927 ani usnesení ze dne 6. listopadu 1927 nedávají náležitého podkladu a titulu (§ 7 ex. ř.) pro exekuci co se týče částky 10.738 Kč a rekursní soud právem z toho důvodu návrh dovolacího rekurenta na povolení exekuce pro tento peníz zamítl. Jest mylným názor dovolacího rekurenta, že tím, že v usnesení ze dne 6. listopadu 1927 byl zmocněn k provedení oprav podle dobrozdání znaleckého a že když znalec v dobrozdání vypočetl náklad na opravy na 55.620 Kč, jest mu dán, pokud se týče že on má exekuční titul k vymáhání částky 10.738 Kč jako části nákladů na opravy. V usnesení není 55.620 Kč uvedeno a zejména není v něm Karlu E-ovi uloženo, aby tento peníz nebo nějakou část z něho, najmě částku 10.738 Kč dovolacímu rekurentu zaplatil. Podle zmíněného usnesení zavázal se povinný Karel E. podle pokračování v opravách příslušný náklad spláceti staviteli v týdenních splátkách a dovolací rekurent si vyhradil, kdyby povinný splátky nedodržel a stavitel na něm zaplacení požadoval, exekučně nastupovati na povinného pro nezaplacené splátky na základě rozsudku ze dne 26. března 1927. Ani v tom, že splátky nebyly přesně stanoveny a dovolací rekurent si jen po případě vyhradil splátky dobývati, nelze spatřovati dostatečný titul (§ 7 ex. ř.) pro vymáhání částky 10.738 Kč a mimo to, jak správně uvádí rekursní soud, scházel by též průkaz, že nastal případ, pro který si dovolací rekurent vyhradil exekuci.

Čís. 8709.

Byla-li na prvopisu plné moci uvedena strana správným křestním jménem, na opisu plné moci připojeném ke spisům však nepravým křestním jménem, právní zástupce si pak vyžádal lhůtu k předložení prvopisu

plné moci, tento však ve lhůtě nepředložil, jde o zmatek podle § 477 čis. 5 c. ř. s. a jest žalobu odmítnouti, třebas právní zástupce předložil plnou moc sice již po lhůtě, ale ještě před usnesením soudu.

(Rozh. ze dne 14. února 1929, Rv I 2030/27.)

O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly. N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením jako zmatečné a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

Dovolací soud shledal, že žalobkyně jest v žalobě i v pozdějších podáních uvedena jako A. B-ová a že plná moc pro jejího zástupce je podepsána tímto jménem. Podle dotazníku předloženého se žádostí o udělení práva chudých se však jmenuje Marie. Tímto jménem je také podepsána na protokolech o jednáních ze dne 8. února a 30. března 1927. Pro tyto okolnosti a na základě srovnání pisma vznikla pochybnost o pravosti podpisu na plné moci. Proto byl zástupce žalobkyně Dr. František K. vyzván, by vysvětlil, jak se žalobkyně jmenuje křestním jménem a by její podpis na plné moci dal ověřiti, nebo, je-li soudu znám, by potvrdil jeho pravost, odvolává se na svou přísahu (§ 30 druhý odstavec c. ř. s.). Jeho koncipient se vyjádřil před soudem, že se žalobkyně jmenuje Marie B-ová a že tak podepsala plnou moc pro Dr. K-a. Tato plná moc že nebyla přiložena k žalobě, nýbrž její opis, na kterém bylo její jméno omylem uvedeno jako A. B-ová a tak také pojato do žaloby. Za sporu bylo opomenuto omyl ten napravit. Prvopis plné moci není prý po ruce a, kdyby se trvalo na jejím předložení, že žádá o povolení dvouměsíční lhůty, protože žalobkyně je v Sarajevu. Dovolací soud považoval tuto poslední část tohoto vyjádření za žádost o povolení lhůty k předložení plné moci a vrátil spisy odvolacímu soudu s příkazem, aby zástupci žalobkyně byla povolena k tomuto účelu přiměřená lhůta. Odvolací soud nařídil soudu první stolice, aby byla povolena lhůta 14 dní. Usnesení soudu první stolice, obsahující toto povolení, bylo doručeno zástupci žalobkyně 7. ledna 1929, ale ten v ustanovené lhůtě plnou moc nepředložil. Předložil ji teprve 2. února 1929, ale k tomu nelze přihlížeti proto, že lhůta k dodatečnému předložení plné moci není prodlužitelná (§ 37 c. ř. s.), aniž lhůta k odstranění formálních vad (§ 85 c. ř. s.). Z toho jest zřejmo, že advokát žalobkyně zastupoval ji v řízení, neprokázav své zmocnění plnou mocí. Nebyl tudíž oprávněn ji zastupovati. Jelikož jde o spor, ve kterém je zastoupení stran advokáty nutné, nemohla jednati na soudě sama, třebaže se k jednomu jednání před prvním soudem dostavila. K nedostatku plné moci jest hleděti v každém období rozepré (§ 37 c. ř. s.). V tomto případě nebyl tento nedostatek odstraněn v řízení nižších stolic a dovolací soud se bezvysledně pokusil jej odstraniti. Proto nezbylo než uznati;

že žalobkyně nebyla v řízení vůbec zastoupena, že řízení jest, počínajíc žalobou, zmatečné dle § 477 čis. 5 c. ř. s. a zrušiti rozsudky obou nižších soudů i řízení, pokud jest stíženo zmatečností a žalobu odmítnouti (§§ 7, 478 a 513 c. ř. s.).

Čís. 8710.

Pacht kavárny, provozované jako zahradní kavárna jen v létě, zařízené však pro celoroční provoz a udržované aspoň z části v provozu i v zimě, podléhá ochraně nájemců.

(Rozh. ze dne 14. února 1929, Rv I 55/29.)

Vyklizovací příkaz ohledně kavárny ve světových lázních ponechal procesní soud první stolice v platnosti, odvolací soud jej zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání se snaží vyvrátiti mínění odvolacího soudu, že právní poměr mezi stranami podléhá ochraně nájemců podle § 7 zákona o ochr. náj. Při posuzování této výtky jest vycházeti ze skutkového stavu, který považoval odvolací soud za zjištěný, a ponechati stranou vývody dovolatelů, které onomu zjištění odporují nebo v něm nejsou obsaženy. Odvolací soud zjistil, že sporná kavárna byla otevřena v zimě 1924 a 1925, pak do posvícení v říjnu 1925, že byla zavřena v roce 1927, že byla otevřena v neděle a svátky v zimě 1927—1928 a že v roce 1928 byla otevřena i ve všední dny. Zjistil rozměry místností a co připadá z pachtovného na jednotlivé části propachtovaných předmětů. Dospěl ke skutkovým závěrům, že sporná kavárna je zahradní kavárnou jenom v létě, že však je zařízena pro celoroční provoz a že aspoň z části je udržována v provozu i v zimě, posléze, že je možno provozovati tuto kavárenskou živnost v budovách a verandách bez volných míst a že provoz není možný pouze na těchto místech bez budov. Tuto okolnost dovolatelé uznávají. Tato skutková zjištění jsou formálně bezvadná a dovolací soud jest jimi vázán. Právní úsudek odvolacího soudu, že pachtovní poměr mezi stranami podléhá ochraně nájemců podle § 7 zákona o ochr. náj., protože se spachtovaná živnost provozuje v najatých místnostech, jest správný. Dovolací soud uznal v rozhodnutí sb. n. s. 5579, že se najatými místnostmi ve smyslu onoho ustanovení zákona rozumí všechny do užívání dané místnosti, v nichž se provozuje živnost, nechť jest právní poměr posuzovati jako nájem v užším slova smyslu nebo jako pacht, a podrobně tento názor odůvodnil. Opakoval jej v rozhodnutí sb. n. s. čís. 7522. Dovolatelé nemají pravdu, tvrdíce, že právního mínění, vysloveného v prvním z těchto rozhodnutí, nelze použiti na